

Ivica Jurenec na Danu branitelja: Ovo nije Hrvatska za koju smo se borili

*Predsjednik Odbora za branitelje Grada Koprivnice **Ivica Jurenec**, ratni zapovjednik specijalne jedinice koprivničke policije, održao je žestok govor u srijedu.*

Jurenec je govorio na 29. obljetnici mirnog preuzimanja vojarne i Danu branitelja u Koprivnici, a njegov govor prenosimo u cijelosti.

“Ovo danas nije Hrvatska za kakvu smo se borili u ratu i kakvu smo željeli, kakvu smo sanjali i kakvoj smo se nadali. Ovdje bih mogao stati i ovo bi mogao biti početak i kraj mog govora i obraćanja vama, a da mi nitko od vas ne može reći kako sam izrekao laž ili neistinu.

Ali, to onda ne bih bio ja, jer ne bih govorio u ime onih s kojima sam radio i ratovao te u ime onih koje i danas poštujem i cijenim, ali i u ime onih kojih više nema. Ne, neću se ovaj put uopće obrušiti na tzv. i stvarne unutarnje i vanjske

neprijatelje, pa ni na profiterere i veleizdajnike. Neću jer mi smo problem, mi smo sami sebi i svoj najveći problem. Mi tzv. branitelji.

Hrvatska je od "stoljeća sedmog" preživjela i Franke i Avare i Bizant i Bugare i Veneciju i Mađare i Osmanlije i Mlečane i Francuze i Habsburge i Talijane i jugoslavenske i komunističke monarhe i tzv. JNA i srpsku i srbijansku oružanu pobunu, terorizam, agresiju i okupaciju...

Pa će valjda i nas - svojedobno sposobne obraniti je i osloboditi, ali ne i izgraditi kao jaku, pravednu, bogatu i sretnu državu hrvatskog naroda i svih njenih građana.

Zvijezda i kokarda

Nismo prvi, ali nadajmo se da smo posljednji koji su ginuli i stradavali za ovu svoju jedinu zemlju i naš način života, pa samim time nismo ni jedini koji su prevareni i izdani te opljačkani i prodani od vlastodržaca koje smo, iznimno - ovaj put, (kao) svi sami birali u sustavu simulirane demokracije.

Većina branitelja nisu formalni dragovoljci (doduše, neki samo zato što to nisu mogli biti zbog dobi na samom početku obrambeno-oslobodilačkog rata ili iz nekih inih i opet formalnih razloga). Većina je branitelja zapravo mobilizirana.

Bilo je i ročnika, ali i onih koji nisu bili vojni obveznici među braniteljima. Većina, dakle, branitelja i nisu istinski, iskreni ni stvarni dragovoljci, iako ima istinskih i iskrenih dragovoljaca i među onima koji nemaju status dragovoljaca.

Samim time oni nisu ni manje ni više branitelji. Stradavali su i ginuli... Ali! Dio njih i do dan-danas neskriveno pokazuje da bi jednako nosili i crvenu zvijezdu, kao i prije, umjesto hrvatskog grba; a vjerojatno i kokardu, da im je to bilo svrhovito i potrebno.

No, isto tako, većina pak vojno sposobnih građana i hrvatskih državljana vojnih obveznika, tijekom svih tih ratnih godina, nije ni mobilizirana jer je dobar dio to izbjegao kroz formalno i nikad procesuirano, ali i neformalno dezerterstvo - kao navodno nesposobni i bolesni te zbog školovanja - premladi, prevrijedni, preobrazovani, prepametni, preimućni i preperspektivni ginuti.

Ruka na srcu

I upravo zato, sva krivica i odgovornost je na nama koji smo šutke dopustili da nam skinu puške s ramena i usput nas i odžepare - isprva pretvorbom i privatizacijom, opljačkavši i prodavši nekadašnje državno i društveno, ali i privatno vlasništvo te nastavivši s time i koruptivnim ponašanjem do dan-danas, pa čak i ukidanjem zakona ili članaka te donošenjem takvih koji sve to legaliziraju.

Tako da i ruka na srcu za Hrvatsku gubi gotovo svaki dalji smisao jer ovo nije ta naša Hrvatska za koju smo dali mladost, živote i zdravlje. Nismo opravdali povijesnu prigodu, čast i privilegiju da završimo sve ono uspješno i pobjedonosno započeto u obrambeno-oslobodilačkom ratu. Nažalost, to ostavljamo generacijama kojih smo dobar dio svime time nagnali na odlazak iz Hrvatske.

Slijedom svega toga, nisu nikakvo čudo podjele, nejedinstvo i nesloga te jal i zamjeranje među samim braniteljima te braniteljskim i stradalničkim udrugama; kad smo se sami, odnosno pojedini među nama, prodali razno-raznim interesima - od zapovjednika i visokih časnika do čelnika udruga koji često nisu imali nikakvu značajniju ulogu u ratu ili ih čak i bježe javni pogovor o njihovom nečasnom ponašanju i postupcima.

Nastavno na prethodno su i već tridesetogodišnja nemalo uspješna nastojanja mijenjanja i prekrajanja povijesnih činjenica i pojedinih biografija, s ciljem iznalaženja i stvaranja bolje prošlosti pojedinaca pa i postrojbi i ustrojbi. S druge pak strane, možda i nije najspretnije i najsretnije odabran ni sam Dan branitelja Koprivnice na dan mirnog preuzimanja vojarne 1991. godine.

Kiša rodoljubnih govora

Jer nemali je broj onih koji naivno žale zbog tog mirnog preuzimanja uz nazdravljanje, poklone, cvijeće, zajedničko fotografiranje i mahanje i vjeruju da bi sve u Koprivnici bilo drugačije da je i neposredno osjetila rat. Mirna predaja vojarne, bez ikakve je dvojbe, najveća pobjeda razuma s obje strane, ali i jedna od najvećih pobjeda hrvatske strane u obrambeno-oslobodilačkom ratu s kojom se, kao i sa svojim pregovaračima, Koprivnica može samo ponositi.

Da nije bilo tako, kao i u Doljanima kod Daruvara i u vojarni u Bjelovaru te mnogim drugim vojarnama i skladištima - primjerice, neposredni i završni boj preuzeli bi najvjerojatnije policijski specijalci, pa ja danas možda ne bih ovdje ni

stajao ni govorio, kao ni mnogi drugi.

A Koprivničanci, građani grada Koprivnice i bivše općine Koprivnica, dokazali su se ionako kroz cijeli rat u mnogobrojnim koprivničkim i inim vojnim i policijskim postrojbama na svim bojištima Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

Završit ću, prigodno, riječima Vjekoslav Klaića, 1849. - 1928., hrvatskog povjesničara: "Jer jedna kap krvi prolivene za domovinu vrijedi više nego čitavo more ili najgušća kiša rodoljubnih govora, od kojih još nikada nikoga glava zaboljela nije".

Izvor: danica.hr

Neka im je vječna slava! Vama poštovani Dragovoljci i istinski branitelji, veliko hvala!

ISTINA & DOMOVINA!

